

Скъпоцѣнното перце

(Приказка отъ А. Т. Давидовъ)

Леля Сврака обичаше да се приказва за нея. Ехъ, кой ли нѣма тая слабостъ! Само че... но я послушайте!

Леля Сврака бѣше слушала да се приказва за хубавата пѣсенъ на чучулигата. Пъкъ и кой ли не е слушалъ чучулигата? Всички бѣха въ възторгъ отъ нея.

— Ахъ, какъвъ гласъ!... Каква сладостъ!... — говорѣха всички.

Леля Сврака и сама умѣеше да крека — бързо, бързо, весело и силно, и много се възхищаваше отъ своя гласъ. Но тя поиска да послуша и чучулигата.

Намѣриха се веднага другари, които отидоха при чучулигата:

— Ела, Чучулиго. Попѣй!...

Не отказвай на леля Сврака. Тя е важна дама! Може да ти бѣде и полезна въ нѣщо...

Чучулигата се съгласи и запѣ отъ душа и сърце. Всички птички се смълчаха, заслушаха, оклюмнаха глави, раззинаха човки.

Захласна се и леля Сврака, домилѣ ѝ, дори сълзи отъ очитѣ ѝ покапаха и тя съ крило ги изтри...

— Отлично, малка пѣвице!... — каза леля Сврака. — Не зная съ какво мога да те възнаградя!...

Но тукъ, случайно, падна отъ гърдитѣ ѝ едно бѣло перце. Тя го грабна, подаде го на чучулигата и каза:

— Ето това ти давамъ за споменъ, за твоето изкуство за твоя чуденъ и сладкъ гласъ... Мое перце, собствено мое перце ти подарявамъ.

Чучулигата взе перцето, подскочи, полетѣ и го пусна по вѣтъра — ловега го, ако обичате!...

Това бѣше всичко.

Но отъ този день птичкитѣ много говорѣха за това, какъ пѣ чучулигата, какъ леля Сврака се трогна и просълзи и какъ тя отскубна цѣла шепа пера отъ гърдитѣ си и ги даде на чучулигата за постелка на малкитѣ ѝ.